

[illegible][illegible][illegible]

51. Nu, sad' Kung CARL, vil såga kan, Det
hertligt og fortryt, Att en så hurtig kart och man,
Så hårda isar drpter, Och straffe himlen dömen dem,
Som att ditt blod sig sågnar, EU' såndt de mördare
och män, EU' dem förwarar, hägnar.

52. Men, apropos, håll Sinclair, hör! Hur du
me Grevissa freden? Män tro i folket hertat bdr,
Att tiden är försliden? Nej, nej, Hans Maj:st, tro
fritt, Sullian har hårda nöfwar, Och selas såga hwar
tar slit, Och ojemt dpte jäfwar.

53. Ja, men det wor' lust hbra så, De gamle
tappre Gidgar, Annu en gång med mod gå på, Och
bela karlsföddar, Wan wet att deras frutrbt lär,
Kring merlden annu tuftra, Och ingen är, som icke
smär, Sig kunna tio tuftra.

54. Hans Waleföds durkfjutne hatt, Det tapper
pra, hwaga klinga, Som strödt i många tusend fatt,
Det stulle dem så tvinga, Att hela hertat upp och
ned, I bröstet stulle piska Och deras smär, på kar-
lesed, Begära blod att dricka.

55. Kung Stanislaus, säret! såg, Hur är det
med hans tpa, Edg, mandrar'n än på ojemn måg
Vå tpaans salkta tpa, Edg, till ej någon puls-
sance, Mer uppå honom tänka? Har då hans sol
gjort allans, Med mörkret mer i bländsa?

56. Hans Walefödt, han tefmer nbjö, Att tpa
kans idare säre: Och tror man, han är såga född,
Mer en sin krona tråda, Det ider jag intet gerna
se, I döets dilda tagar, Han får den än en gång
kanftr, Om himlen så begagar.

57. Wät som man nu så tattes wld, Så hördes
illet tuftra, Och usfr skiftren sågs derned: Det
många wagnar tuftra. Waa sporde genast ho det

an Och fråga hwad jag förde, Gär tussligt nytt till
Ewerges lönd, Som Kyska kronan värde?

45. Jag wisten af rätt såmligt fort, Men språk
hans dragoner, De råkte mig af wägen bort, Uts
slanlige pultrener. Och resmo till sig allt hwad som,
Vä papper war upptrismit, Der jag best troget hand
lat om, Hwad Ewerge nyttigt blismit.

46. Sen sporde han mig åter till, Hwad mera
nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad, Sila, Då
annan en strax lade, Mig genom hufswid med ett
lod, så att jag ndagas falla, Min själs sor bort, mitt
hjerter blod Och krafter detswo alla.

47. Sen hdago de mig tem från tem, Gast hjer
tat i mig på, Wan orsak har berdmma dem, Som
utan till att likka, Gernadde stjula mig ihjäl Med
elstema piffler, Den tolfte ligger annu här, Gär Ewens
ska Tull CAROLIN.

48. Och såleds har offgldigt jag, Gär ewän
misktänkt blismit, Jag har ser samma sett min dag,
Och måst qwittera lifwet, Min själs war annu al
drig arg, På Kyska Kyskorinnan; Dök Kyska mig,
som hiden och warg, Handterat härutinnan.

49. Och uppå ett fördrådligt sätt, Wan mig
porträtt utstode; Så att det skulle falla löst, Mig
sål hwat jag anstode, Nu ha de då sin drifkan fått,
Dök kan det mig hugswala, Jag wet, min Konung
dessa stett, Lär ofstbart beslaga.

50. Wen, Sinclair, Gär! den siste CARL, Tid
honom derpå sade; Säg, söl du ej, som tapper karl
Dja wärja för söl stada? Nej, sade han: de rök
wad' bort, Som tjuwar, wägen mina, Och gjord
sen proccren fort, Och almded mig att pina.

26. Strax lättes blanka borden opp, En Sönn.
Her kort framträdde, Wed Kungen, färgad hjeltekropp,
Dok minner intet rdd; Hans ansigt war med blod
besklist, Medhadtadt, trampadt, slaget, Och brödet,
som hans hjerta dölst, Had' grofwa skott intaget.

27. Hans hjerna söt i häret kint, Jag rplst
det att nämna; Men glädes, att ej är för sent för
himlen sådant hämna, Han hade spänd pistol i hand,
Elskom han wille fluta; Men öddens härdt disadbrä
band, Besluten färr att fluta.

28. Han hellsade på Sönnest maner, Dä Kung-
gen näblig swara, Och sad': wi känne intet Er,
Hörm skule I wäl wara? Jag är, sad' han, en
Sönnest Wäjer, Wilt namn är Malcom Sinclair,
Min sjät nu nptig af mig ser, Brän hjertats wär
och winklär,

29. Hur, sade Kungen, blif du ödd? Du tappo-
re frighet stor? Du äst i blod så färgad rdd,
Elskom du slagad wör. Jo, sade han: Hans Wä-
jersät! En ofbriskämst Wollona, Har så detalit de troge-
ne sjät, Jag gått för Emerges Krona.

30. Ja så, sad Kungen, men för på, Öwar
war du när du ödd? Ere mit från Wreklau, när
en I, Ur mina ädror äddde. Öwem mördat dig?
Ere öfste män, Som skule af mig lifwet; Had'
jag fått tid, jag dem igen, Skul fadla pilor gifwit.

31. Ja så, dä stöf wärt Emerge än, Wed öfste
sen uti lifwet? Nej, Hans Wäjt han är wär män,
Eä sagt ämmonsk blifwer. Nej, så; men öwad
för slag had' du I Wreklau till att ädra? Öh, Iu
wi tro, att Kesslern nu Wä sig på öf öföbra?

[illegible]

Han satt och rädda pengar, han delte ut, lifsom en
far, till sina barn och brågar.
20. Den Toffie war en jirlig, lång, Och wås
uppmåxter Hjelte, Den man kund' se i enda gånga,
Ett Parla-hjerta sålute. Hans ågon woro eldstrådt,
Lifsom på unga Örnar, Hans stöfwe nåfwar knyttat
sådt, Som rammar uppå björnar,
21. Hans korta hår, som såmdes opp, Afblitas
de en frona, Som war di en så duktig kropp, En
jirlig Fruwud-hona, Hans armar, den wor full af
mårg, Hans fludbror utaf stjerka: Hans lårder woro
lifsom berg Och marmor i war stjerka.
22. Han satt uti en Swensker råd, Af blåt
pafabilt kläde, Han hade elghuds-skäler och, Som al-
drig låg i tröbe, Och handisar utaf samma slag,
Som långt på armen rådt, Tror knappt manqfettan
satt i lag, Den stöfwe fragen sådt.
23. Ett tjukt gröding, tre finger bredt; War
spändt på båda råden, En gruffig Vamp, den måno
gen fett, Med diabla hela skoden, Salt, dragen till en
trekhet, I detta gula håtte. Och wille ut, ge den
sin del, Som trofist denne Hjelte.
24. Ibland så slog han upp och på, Med sina
fåfkor storr, Som fuffo uti frigsman's klä, Och slo
ge blanda woro: Han hade sporrar uppå dem, Ed
stora, och de paga: Et sådan sot och Parla-lem, Med
sina fringlor hwaga.
25. Sin gosska storo höga hatt, Den gylde
snappan prydd, Han på sin frimta hjäsa satt. En
flanna han och iggde: Hur såmna-waffen stöbrade,
Ed att guldren flamma, Han kunde se han undrade,
So kom till dödens samrar.